

След толкова години ето пак се връщам
във този дом където съм роден -
след толкова години аз пак прегръщам
старата си майка просълзен.

След толкова години виждам брат, сестрица
пригръщам ги и чувствавам се щастлив.

След толкова години прекарани в тъмница
възкръснал аз отново пак съм жив...

След толкова години виждам бора стари
разперил клоните над равния двор -
след толкова години виждам аз другари
и слънцето и светлия простор...

След толкова години виждам плетя гнили,
край него легнал виждам стария вол.

Очите му облажнени и скръбно мили.

И бащин дом гроб в разцъфналем дол.

След толкова години туй море от ниви
разстила се вълнува се пред мен,
след толкова години цъфналите сливи -
ги виждам пак и то през майски ден.

След толкова години ето пак съзирам
във моята градинка рой пчели.

След толкова години... где съм не разбирам
какви са тез окъртени стени?

Какво е туй? ... ражда сала верига тежи
на моята бледа, немощна ръка.

А там в отсрещни кът лежи
парче от хляб на влажната земя.

Къде съм аз? Що диря тук незная -
простор ми ми дайте - слънце, светлина,

небе да видя, хора аз желая -
въздух, простор и свобода.....

Къде си бащин дом, къде си рай долино,
където аз прекарах своите младини.

Къде сте вий другари и китната градина
там дето съм прекарал най-светлите си дни?

Уви, навред тъма е и воня нетърпима -
напрасно диря лъч от светлина.

И гробен хлад настъпилата зима

изпраща ми през каменна стена.

Минават дни, а кой го знае, може би са нощи.

И редят се година след година,
сърцето ми надежда сгрева още,
че ази пак ще видя моята родина.